Віталій Бубряк - заступник голови учнівської ради ДПТНЗ «МПАЛ ім. М. Данканича»
Іванна Буглина – член учнівської ради

ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОЇВ ЗАВЖДИ ЖИВА

Віталій Михайлович Гопонько

«Не плачте, сиві матері,
Ви народили нам героїв.
Лютневий вітер на зорі
усе загоїть.
Не плачте, сірі небеса,
Але не дайте нам померти!
Холодна дощова сльоза
не зможе стерти, все зітерти.»

Олександра Бількович

В нашому світі є безліч проблем. Ми щиро переживаємо їх, але коли настає скрутна хвилина, раптом все змінюється. Всі проблеми, що були, стають мізерними і незначущими, а натомість їм приходить усвідомлення думки про правдивість нашого життя, що так уміло прикрашалося засобами масової інформації.

Раптом спала димка ілюзій і перед нами постає реальна картина ситуації, що відбувається на нашій землі, на нашій Батьківщині. Тоді кожен відкриває своє справжнє обличчя. Одні виявилися боягузами, інші ледарями, які лише вміють гарно говорити, але були й інші. Це герої. По правді кажучи, ми не очікували, що їх виявиться в нашій країні так багато. Солдати, волонтери, всі, хто воював і воює, хто допомагав і допомагає в зоні антитерористичної операції і не лише. Хтось це робив менше, хтось більше, але жоден не залишився

байдужим. Багато хто говорить, що в наш час люди стали злі, але це не так. Ми бачимо на сьогоденному прикладі, що світ повний добрих і самовідданих державі людей, які борються за майбутнє, за наше життя. Не всі солдати, які пішли на зону АТО, на превеликий жаль, повернулися додому. В народі кажуть, що людина живе до тих пір, поки її пам'ятають. До таких належить і Віталій Гопонько, який віддав своє життя за мир і спокій на нашій землі.

Віталій народився квітучою весною 1988 року в мальовничому селі Лавки, що на Мукачівщині. Виростав слухняним сином, успішно закінчив школу і в 2004 році вступив до Мукачівського професійного аграрного ліцею імені М.Данканича за спеціальністю «Тракторист – машиніст». Він з дитинства любив техніку, і тому обрав професію за покликом душі. В ліцеї показав себе як талановитий, розумний, ввічливий і доброзичливий юнак.

Через ці якості його поважали і любили товариші по групі та педагогічний колектив. Юнак приймав активну участь у всіх спортивних змаганнях, конкурсах по спеціальності, гуртках технічної творчості. Роки навчання промайнули швидко, і в 2007 році, після закінчення ліцею, Віталій пішов служити до лав Збройних Сил України. І тут він проявив себе як сумлінний, старанний і дисциплінований командир відділення військової частини. За це неодноразово був нагороджений грамотами, подяками, вдячними листами. На посаді заступника командира розвідувального взводу розвідувальної роти, приймав участь в ліквідації наслідків стихії на Верховині. Самовіддано і з високим професіоналізмом рятував людей при ліквідації наслідків стихійного лиха в Західних регіонах України.

Віталій з дитинства мріяв про небо. І в 2013 році його мрія збулася. Він успішно виконав свій перший стрибок з учбово - тренувальним парашутом Д-1-5у. Це був шквал позитивних емоцій: «Я можу підкорити будь-яку висоту!

Коли розпочалася антитерористична операція на Сході країни, Віталій, не вагаючись, пішов захищати свою Батьківщину. Можливо, інший би не погодився, але не він. Під час однієї із багатьох військових операцій, 21 серпня 2014 року в селі Новоганівка Краснодонського району, що на Луганщині, життя Віталіка обірвалося. Не стало сина у батьків, товариша у друзів,

молодшого командира в армії. Боляче це сприймати і усвідомлювати. Завдяки йому, ми зараз спокійно ходимо до школи, на роботу, живемо в безпеці. Поховали воїна в його рідному селі. На його могилі завжди свіжі квіти – це ознака того, що його пам’ятають, що його не забули.

Не забули Віталія і в нашому навчальному закладі. В знак пам’яті на території ліцею встановлено меморіальну дошку, біля якої завжди горять запалені лампадки. 14 березня 2015 року Віталій нагороджений орденом «За мужність» ІІІ – го ступеня (посмертно). Він віддав своє коротке і зовсім ще молоде життя задля нашого кращого майбутнього.

…У День Незалежності України 24 серпня 2015 року центральною вулицею столиці держави – Хрещатиком – пройшов урочистий Марш Незалежності, який прийняв Президент – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко. Це був надзвичайно важливий марш. Демонстрація сили духу живим і шана полеглим. Після урочистого підняття Державного Прапора та виконання Гімну міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак прийняв рапорт командувача Маршу Незалежності – командувача Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-лейтенанта Анатолія Пушнякова та здійснив об’їзд вишикуваних підрозділів. Після цього Глава держави дав старт Маршу Незалежності на відзначення 24-ої річниці Незалежності України. Під час виступу Президента присутні на Майдані хвилиною мовчання вшанували пам’ять Героїв, що полягли в боях за вільну, незалежну Україну.

Пам’ятаймо їх подвиг. Пам’ятаймо подвиг сержанта Віталія Гопонька. Пам’ятаймо старших, пам’ятаймо молодих. Вони боролися за наше життя. Не забуваймо це. Закарбуймо їх імена у пам'яті вічності, тоді вони не вмруть, а будуть завжди з нами. Усіх колись не стане на цьому світі, але в наших серцях вони, Герої, житимуть вічно. Нам болять рани наших Героїв, в пам'ять про них сяють їх очі. З кожною кулею, яка зупиняла чиєсь серце, з кожною сльозинкою, кожною гримасою болю та страху ми стаємо більш мужніми, сильнішими. Щоправда, заплатили і продовжуємо платити за це занадто високу ціну.

Герої не вмирають!..